

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 71

[населено място], 15.05.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, четвърти въззивен състав, в закрито съдебно заседание на петнадесети май през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА
ЧЛЕНОВЕ:ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА
ДАНИЕЛА КОСТОВА

след като разгледа докладваното от съдия Петкова ВНЧД №214 по описа на АСпНС за 2019 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава 22 и чл.270 НПК.

С протоколно определение от 18.04.2019г., постановено в открито с.з. от същата дата по НОХД №2612/2018г., Специализираният наказателен съд, 9-ти състав, в производство по чл.270, ал.1 от НПК, е уважил молбата на обв. К. И. Д. и неговия защитник адв. В. В., и е изменил мярката за неотклонение на подс. Д. от „Домашен арест“ в по-лека – „Парична гаранция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лв.

Аргументите на първоинстанционния съдебен състав да измени мярката за неотклонение на подс. К. Д. се изразяват в това, че същият повече от една година и половина е изтърпявал мерки за неотклонение, възпрепятстващи свободното му придвижване – от 14.10.2017г. до 13.02.2018г. - „Задържане под стража“, а от 14.02.2018г. до момента – „Домашен арест“, изпълняван на адреса му по местоживеење в [населено място]. Според първостепенния съд, дългият период на изпълнение спрямо подс. Д. на мерки за неотклонение, възпрепятстващи свободното му придвижване, е допринесъл за снижаване интензитета на риска от извършване на престъпление. Продължаването на прилагането на мярката „Домашен арест“ спрямо подсъдимото лице, според първоинстанционния съд (обективизирано в мотивите към определението от 18.04.2019г.), „би представлявало предварително изпълнение на присъда“ спрямо него. Първоинстанционният съд в протоколното определение от 18.04.2019г. е наложил, на основание чл. 68 ал.1 от НПК, спрямо подс. К. Д. мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на РБългария“ без разрешението на съда.

Срещу определението на СпНС от 18.04.2019г. е постъпил частен протест на прокурор от Специализираната прокуратура, в който се изтъкват съображения за наличие на основания за продължаване изпълнението на мярката за неотклонение „Домашен арест“ спрямо подс. Д., като се изтъкват съображения за степента на обществена опасност на деянията, в които същият е обвинен, както и съображения, свързани с предходните осъждания на подсъдимия. Иска се отмяна на протоколното определение на СпНС от 18.04.2019г. и оставяне без уважение на искането за изменение на мярката за неотклонение на К. Д. от „Домашен арест“ в по-лека.

Против определението е постъпила и частна жалба от адв. В. В. – упълномощен защитник на подс. Д., с която се обжалва размерът на „Паричната гаранция“, в която е изменена мярката за неотклонение „Домашен арест“. Сочи се, че подс. Д. е бил с мерки, възпрепятстващи свободното му придвижване за период от време повече от 1 (една) година и 6 (шест) месеца, през който период той не е имал доходи. Твърди се, че съпругата на подсъдимия работи като медицинска сестра и получава месечно трудово възнаграждение в размер на 670, а семейството е настанено в общинско жилище. В подкрепа на последните две твърдени обстоятелства, към частната жалба са приложени заверени копия от Заповед №РД-01-2594/23.09.2014г. на [община] за настаняване на четиричленното семейство на подс. Д. в общинско жилище в [населено място],[жк], блок „С.“, вх. 3, ет.7, ап.М, за срок от 5 (пет) години, както и допълнително споразумение към трудов договор на съпругата на подс. Д. – А. Л. Д. с УМБАЛ [фирма] – [населено място], от което е видно, че същата работи в посочената болница като медицинска сестра и получава основно месечно трудово възнаграждение в размер на 670 лв. В жалбата се иска намаляване размера на „Паричната гаранция“, наложена като мярка за неотклонение при изменението на мярката „Домашен арест“, поради посочените по-горе причини.

В изпълнение на процедурата по чл. 342 ал.2 от НПК, преписи от частния протест са били изпратени на подсъдимия Д. и неговия защитник – страни в производството по чл. 270 ал.1 от НПК, а препис от частната жалба е била изпратена на Специализираната прокуратура. От страните не са постъпили писмени възражения.

АСпНС намира частната жалба и частния протест за допустими, като подадени в законоустановения 7-дневен срок, от активно легитимирани лица и срещу подлежащ на въззивен контрол съдебен акт. Разгледани по същество, въззивният състав намира частния протест за НЕОСНОВАТЕЛЕН, а частната жалба – за ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Срещу подсъдимия К. И. Д. и още 8 (осем) лица е внесен обвинителен акт от Специализираната прокуратура в Специализирания наказателен съд, въз основа на който е образувано НОХД №2612/2018г. Обвиненията, повдигнати спрямо Д., са за престъпления по чл. 321 ал.3 т.2 вр. с ал.2 от НК и по чл. 214 ал.2 т.1 вр. с чл. 213а ал.2 т.4, т.5 предл. 2-ро вр. с ал.1 вр. с чл. 20 ал.2 от НК – последното деяние, извършено според обвинителния акт от м. септември 2015г. до началото на м. януари 2016г. в [населено място], с пострадало лице св. Д. Т. С..

Въззивният съд, както това е преценил и първоинстанционният в атакуваното определение, счита, че въз основа на доказателствата по делото може да се направи обосновано предположение за авторството на подсъдимия Д. в деянията по повдигнатите им с акта на Специализираната прокуратура обвинения. Този извод втората съдебна инстанция прави без да се дерогира презумпцията за невиновност на подсъдимото лице. Във връзка с доказателствата, налични по делото и относими към деянията на подс. Д., въззивният съд отчита личния каузален принос на същия в предполагаемата престъпна деятелност, като по-занижен в сравнение с този на останалите подсъдими по делото.

Втората съдебна инстанция съобрази времето, през което подс. Д. е търпял мерки за неотклонение, възпрепятстващи свободното му придвижване – от 14.10.2017г. до 13.02.2018г. (4 месеца), през които той е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ и от 14.02.2018г. до момента (1 година и 3 месеца), през които е бил с мярка за неотклонение „Домашен арест“, или общо 1 (една) година и 7 (седем) месеца. Въззивният съд намира, както това е преценил и първоинстанционният, че рискът от извършване на престъпление, разглеждан в контекста на горепосочения продължителен срок, е чувствително намалял, до степен на хипотетичност към настоящия момент.

Акцентираното в частния протест на прокурора обстоятелство, че подс. Д. е осъждан, изисква отговор от страна на въззивната инстанция, която се запозна със справката за съдимост на К. Д., приложена на л. 47-49 от том 2-ри от ДП. Видно от същата, подсъдимият-жалбоподател е осъждан през 2005г. и през 2015г. за престъпления по Глава 11-та, раздел 2-ри от особената част на НК („Престъпления по транспорта и съобщенията“), както следва – с одобрено от РС –гр. Т. споразумение, влязло в сила на 08.12.2005г. – за престъпление по чл. 343 ал.3 б. „а“ предл. 2-ро вр. с ал.1 б. „б“ предл. 2-ро от НК – на 6 месеца лишаване от свобода, условно, с изпитателен срок от 3 години и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца; с одобрено от РС – [населено място] споразумение, влязло в сила на 04.09.2015г. - за престъпление по чл. 343б ал.1 от НК – на пробация (съвкупност от пробационни мерки). Т.е. – първото от осъжданията на подсъдимия е за престъпление по транспорта, осъществено при форма на вина „непредпазливост“, а второто е за умишлено, но не тежко наказуемо престъпление.

С оглед на гореизложените обстоятелства и съображения, въззивният съд намира за правилна преценката на първоинстанционния да смекчи процесуалната принуда, упражнявана спрямо подс. Д. с прилаганите мерки за неотклонение, възпрепятстващи свободното му придвижване, които са с продължителност от 1 година и 7 месеца, и да измени мярката му за неотклонение от „Домашен арест“ в следващата по-лека – „Парична гаранция“. Специализираният наказателен съд е изпълнил задължението си да обезпечи ненапускането на страната от подсъдимото лице и осигуряване явяването му по воденото срещу него съдебно производство по НОХД №2612/2018г., като е наложил на Д. мярка по чл. 68 от НПК – „Забрана за напускане пределите на РБългария“.

Въпреки че втората съдебна инстанция намира за законосъобразно и правилно преценен вида мярка за неотклонение („Гаранция в пари“), в която е изменена мярката „Домашен арест“ на подс. Д., настоящият състав намира, че размерът на определената от СпНС гаранция не е съобразен с нормата на чл. 61 ал.2 от НПК.

Въззивният съд провери с най-голямо внимание материалите по делото (от досъдебното производство и от съдебното такова), но не установи да са събрани доказателства (или данни) за имущественото състояние на подсъдимия К. Д.. По делото липсва дори саморъчно попълнена декларация за семейно и имотно състояние от това лице. Следователно, единствените доказателства, които съдът може и следва да преценява в тази насока, са тези, представени от подсъдимия и от защитата към частната жалба - Заповедта №РД-01-2594/23.09.2014г. на [община], от която е видно, че семейството на подсъдимия (състоящо се от него, съпругата му и двете им деца), на 23.09.2014г. е било настанено в общинско жилище в [населено място] за срок от 5 (пет) години, и допълнителното споразумение към трудов договор на съпругата на подс. Д. – А. Д., от което е видно, че същата работи като медицинска сестра в УМБАЛ [фирма] – [населено място] и получава основно месечно трудово възнаграждение в размер на 670 лв. Тези (единствени по делото) доказателства за имущественото положение на подс. Д. и неговото семейство, преценени в съвкупност с факта, че повече от година и половина подсъдимият не работи (поради изпълняваните спрямо него мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“), налагат извод за основателност на довода в частната жалба, че размерът на „Паричната гаранция“ – 5 000 лв. е висок и неизпълним за подсъдимото лице. Въззивният съд намира, че размер на „Паричната гаранция“ от 3 000 (три хиляди) лв. би бил съобразен не само с изискванията на нормата на чл. 61 ал.2 от НПК, но и с разпоредбата на чл. 56 ал.3 от НПК, определяща критериите при налагането на мерките за неотклонение, най-важните от които са степента на обществената опасност на инкриминираното деяние и доказателствата срещу обвиняемия/ подсъдимия.

Водим от горното и на основание чл.345 от НПК, Апелативният специализиран наказателен съд, четвърти въззивен състав

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ протоколно определение на Специализирания наказателен съд, 9-ти състав, от 18.04.2019г. по НОХД 26124/2018г., в частта относно размера на „Паричната гаранция“, в която е изменена мярката за неотклонение „Домашен арест“ на подсъдимия К. И. Д. ([ЕГН]), като намалява размера на „Паричната гаранция“ от 5 000 (пет хиляди) лв. на 3 000 (три хиляди) лв.

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата му част

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.